

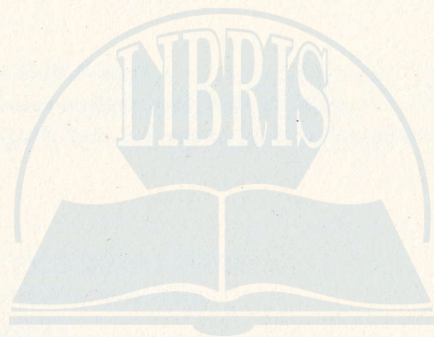
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

EVELYN SKYE

JOCUL COROANEI

Traducere din limba engleză și note de Ofelia Al-Gareeb

LEDA EDGE

CAPITOLUL UNU

OCTOMBRIE 1825

Mirosul de zahăr și de drojdie o întâmpină pe Vika în-
Minte chiar să intre în prăvălia sub formă de dovleac
de pe strada principală a târgușorului lor. Rezistă imboldului
de a se năpusti în Brutăria Cenușăresei – tatăl ei se străduise
timp de șaisprezece ani să o învețe să se poarte cuviincios – și
se strecură în prăvălie, ocupându-și liniștită locul în capătul
cozii formate din femei de vârstă mijlocie.

Una dintre ele se întoarce să o salute, însă, când văzu că era
Vika, bătu în retragere, așa cum făceau mereu oamenii. Era ca
și cum ar fi bănuț că ceea ce curgea prin venele ei nu era ba-
nalul sânge, ci altceva, mai fierbinte și mai volatil, care ar fi
putut să-i ardă pe cei ce se apropiau prea mult. Foarte probabil
că nici părul ei roșcat și rebel, cu şuvița neagră ca pana corbu-
lui pe mijloc, nu le ajuta prea mult pe femei să se liniștească.
Singurul lucru „normal” la Vika era rochia ei, frumoasa (chiar
dacă șifonata) rochie verde pe care tatăl ei insistă să o poarte
ori de câte se ducea în târg – mai puțin oribila panglică gal-
benă care îi strângea talia prea tare și pe care ar fi preferat s-o
„piardă” în mod convenabil în pârau Preobrajenski.

Vika îi zâmbi femeii, cu toate că rezultatul avu forma unui zâmbet ușor arogant. Femeia pufni în fața obrâzniciei Vikăi, apoi se întoarse din nou cu fața spre rând.

Acum Vika își îngădui un zâmbet de-a dreptul arogant.

Când toate femeile de la coadă fuseseră servite și fugiseră din brutărie – *au fugit de mine*, își spuse Vika, ridicând din umeri –, Ludmila Fanina, brutăreasa durdulie de după tejghea, își îndreptă atenția asupra ei.

— *Privet**, draga mea Vii-kaa, o salută Ludmila, cântându-i numele ca într-o arie de operă.

Ea era singura de pe Insula Ovcinin – în afară de tatăl Vikăi – care o privea în ochi atunci când o întâlnea. Brutăreasa continuă pe același ton cântat:

— Cum te simți în dimineața asta minunată?

Vika aplaudă, iar Ludmila își înclină capul într-o reverență stângace. Se izbi de o tavă cu *oreški*, iar fursecurile în formă de nuci caramelizate se clătinară pe marginea tejghelei. Tipic Ludmillei. Pe furiș, Vika vrăji tava pentru a-și păstra echilibrul.

— *Ocin harașo, spasiba*, răspuse Vika.

Mă simt foarte bine, mulțumesc. Vorbea rusește, spre deosebire de aristocrații din Sankt Petersburg, care preferau franceza, o limbă „mai sofisticată”. Se prea poate ca tatăl ei să fi fost nobil (baronul Serghei Mihailovici Andreiev, pentru a fi mai exacti), însă voia cu tot dinadinsul ca fiica lui să crească precum o adevărată rusoaică – să se plimbe prin pădurile de mesteceni, să cânte la balalaică și să aibă un interes aproape religios pentru cașa de hrișcă, cu ciuperci și unt proaspăt. Acesta era motivul pentru care locuiau pe această insulă rurală și nu în capitala imperială, căci Serghei declara că traiul pe Insula Ovcinin îi ținea mai aproape de inima țării lor.

* „Salut”, în lb. rusă.

— Dar dumneata ce mai faci? o întrebă Vika pe Ludmila.

— O, destul de bine, acum că ai adus o rază de soare în prăvălia mea, îi răspuse brutăreasa pe un ton normal. Comanda obișnuită pentru Serghei?

— Firește. E singurul lucru pe care tata îl mănâncă la micul dejun.

Ludmila râse în timp ce aduse o franzelă Borodinski, pâinea rusească, neagră și densă, care constituia mâncarea principală a zilei pentru Serghei. Împachetă pâinea în hârtie cafenie, plie colțurile și o legă cu o sfoară din bumbac.

Vika plăti și vâri pâinea în coșul ei, în care deja se găseau câțiva cârnați de la măcelar și un borcan de murături de la băcănia aflată două străzi mai jos, unde se oprise mai devreme.

— Mulțumesc, îi zise, deja în prag, gata să iasă din prăvălie.

O adora pe Ludmila, dar pereții brutăriei erau prea groși, iar aerul prea umed, și se simțea ca și când ar fi stat prea mult într-o saună. Era mult mai bine afară, unde nu existau granițe impuse.

— Pe mâine.

— La revedere, Vii-kaa, iarăși cântă Ludmila, în timp ce ușa brutăriei se închidea.

Vika merse grăbită, poticnindu-se, pe cărarea îngustă care șerpuia printre dealurile din Insula Ovcinin și ducea în pădure. Trebuia să-și păstreze calmul exersat atunci când se afla în public și oamenii puteau s-o vadă, însă îi era greu. Serghei spusese că asta se întâmpla din cauză că Vika semăna cu un djinn a cărui sticlă era prea mică pentru a o încăpea. *Într-o bună zi voi crea o lume unde să nu existe niciun fel de sticle*, gândi ea.

Deocamdată, voia să se întoarcă la tatăl ei și la provocarea pe care el i-o hărăzise. Vika traversă pădurea, mergând aplecată în față, cu mușchii pregătiți, dar relaxați, asemenea unui cal de curse veteran aflat la linia de start.

Încă doi ani, gândi ea. Încă doi ani de pregătire și magia mea va fi destul de puternică pentru a-i servi țarului și imperiului. Poate că atunci sticla ei de djinn avea să fie destul de încăpătoare.

Vika sări peste bușteni și își croi drum printre stâncile acoperite de mușchi. Trecând peste pârâul Preobrajenski, care clipea de parcă avea și el o lecție spre care să se grăbească, îl zări pe tatăl ei, așezat pe o buturugă. Tunica și pantalonii lui erau plini de noroi, căci săpase toată dimineața pentru a scoate rădăcina de valeriană. Avea frunze până și în barbă. Și cioplea o bucată de lemn. Niciodată un baron nu mai semănase atât de mult cu un țăran. Vika surâse.

— Pâinea miroase delicios, zise Serghei, aplecându-și nasul spre coșul Vikăi.

Fata zâmbi poznaș.

— Poate c-am să-ți dau o bucățică dacă începem lecția.

— Șaisprezece ani și tot n-ai pic de răbdare.

Ridurile de veselie din jurul ochilor tatălui ei se adânciră, de parcă plugul lui ar fi trecut de pe câmpurile de legume pe pielea lui cafenie, brăzdată de trecerea timpului.

— Confunzi nerăbdarea cu entuziasmul, îl dojeni în glumă Vika. Numai pentru că sunt singurul mag din imperiu nu înseamnă că am de gând să mă culc pe-o ureche.

Tatăl ei își lăsă capul în jos, recunoscându-se învins.

— Ai pus scutul?

— Firește.

Se împlinea un deceniu de când lua lecții, asta încă de când ajunsese destul de mărișoară ca să înțeleagă că magia nu era numai pentru amuzament, ci și pentru a servi Rusiei și țarului. Să ridice o barieră invizibilă în jurul pădurii înainte să înceapă o lecție era ceva ce făcea în mod automat, fără să se gândească.

Pentru orice eventualitate, Vika aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că prin pădure nu se rătăcise niciun țăran. Întreaga ei viață, tatăl ei îi vărâse în cap ideea că oamenii fuseseră arși pe rug pentru mult mai puțin decât ceea ce putea ea să facă. Iar Vikăi nu-i surâdea perspectiva de a muri înghițită de flăcări.

Însă nu era nimeni în pădure. Acesta era un alt motiv pentru care locuiau într-o pădurice pe o insulă. Pe Insula Ovcinin erau doar câteva sute de oameni și toți locuiau în zona joasă din apropierea portului. Sus, pe dealuri, nu era decât Serghei, un om de știință amabil și politicos, obsedat de ierburi de leac, și Vika, afectuoasă (chiar dacă nu pe deplin ascultătoare) sa fiică.

— În regulă, zise tatăl ei. Aș dori să crezi o furtună cu descărcări electrice. Nu e nevoie și de ploaie, ci doar de fulgere. Și țintește copacul ăla, îi ceru el, indicându-i un mesteacăn aflat la vreo șase metri de ei.

— De ce?

El clătină din cap, dar ochii îi străluceau.

— Știi prea bine de ce și nu e nevoie să mai întreb.

Ceea ce era adevărat. N-avea de gând să-i spună despre ce lecție era vorba. Asta ar fi stricat surpriza. Mai mult decât atât, Vikăi îi plăceau surprizele.

Din tufișurile aflate în spatele ei țâșni ceva. Vika se răsuci, gata să înghețe acea vietate, indiferent ce ar fi fost ea. Însă nu era decât un fazan care se repezea spre un alt tufiș – nimic neobișnuit și, cu certitudine, nu începutul lecției sale. Râse, iar vocea îi reverberă printre copacii albi și subțiri. Dar când se întoarse înapoi spre buturuga pe care ședea Serghei, acolo nu mai era decât un spațiu gol.

— Tată?

Hm. Unde dispăruse? Dar nici asta nu era ceva ieșit din comun. Serghei se făcea adesea nevăzut de la locul lecției, astfel

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Când angelicul Dmitri își termină dansul cu Renata, o conduse la marginea ringului, de unde fu imediat preluată de un pirat. Îngerul rămase un minut pentru a confirma faptul că era dispusă să accepte atențiile piratului, iar apoi, după ce se asigură că era, Pașa profită de deghizarea sa și invită o altă tânără doamnă la dans. Și, după aceea, încă una. Și încă una, și încă una. Deoarece, în calitate de țarevici, nu putea să facă asta niciodată, însă ca Dmitri Îngerul putea. Poate că acesta avea să fie primul bal la care urma să danseze cu mai multe fete decât Nikolai.

În cele din urmă, orchestra avu nevoie de o pauză, iar Pașa, îmbujorat, dar mulțumit, se decise să-l caute iar pe Nikolai. Însă prietenul lui părea să fi dispărut din sala de bal.

Ce l-o fi apucat în ultima vreme? gândi el, în timp ce trecea din nou pe lângă ringul de dans, pe la standul cu răcoritoare și verifica toate divanele din încăpere. Nu se putea ca Nikolai să fi plecat. Părea puțin probabil să mai existe un alt eveniment în acea seară mai captivant decât balul mascat și era chiar și mai puțin probabil ca Nikolai să-l fi abandonat pe Pașa în seara

aniversării zilei sale de naștere. Sau ar fi putut? Pașa scrută din nou sala de bal.

Oricum, căutarea lui fu întreruptă de către majordom, care bătu cu bastonul lui la intrare. Servitorii se opriră din debarasatul platourilor în zona cafenelei, iar oaspeții din jurul ringului de dans încetară să mai sporovăiască, pentru a se întoarce spre intrarea sălii de bal.

— Marea Prințesă Iuliana Aleksandrovna Romanova! anunță majordomul.

— Poftim? făcu Pașa.

Lângă el, o sirena și un clovn se încruntară.

Sigur. N-ar fi trebuit să dea dovadă de lipsă de respect față de sora lui. Și, de vreme ce era costumat, sirena și clovnul nu știau că Iuliana era sora lui. Însă el nu putea să se afle acolo atunci când ea venea.

Întreaga încăpere rămase încremenită, așteptând sosirea prințesei. Numai Pașa ignoră anunțul și se strecură pe o ușă laterală.

Se feri, trecând prin coridoare de serviciu și reapăru printr-o altă ușă de serviciu într-o cameră mică, pe care mama lui o folosea din când în când pentru a acorda audiențe celor care doreau să îi vorbească.

Încăperea era una simplă, potrivit standardelor Palatului de Iarnă – un birou din lemn de cireș și câteva jilțuri cu perne, pereți zugrăviți în liliachiu și draperii crem trase în fața ferestrelor înalte, din podea până în tavan, cu șnururi și ciucuri aurii. Nu era deloc pretențioasă și foarte mult în stilul mamei lui, iar Pașa putea să respire acolo, așa că se opri un moment și încercă să-și îndepărteze tensiunea din umeri. Apoi merse mai departe, ieșind pe ușă și intrând într-un coridor, până ce dădu ocol și ajunsese din nou în fața sălii de bal.

Tatăl și mama lui stăteau acolo, înalți și mândri, ea ținându-și mâna pe brațul lui. Probabil că Iuliana deja intrase, iar majordomul îi acorda timpul necesar pentru a se bucura de atenția oaspeților înainte să-i anunțe pe țar și pe țarină. Auzind pașii lui Pașa, se întoarseră.

— O, dragule, slavă Domnului că ești aici! Sunt pe cale să ne anunțe.

Mama lui era îmbrăcată într-o rochie din brocart rubiniu și auriu, cu diamante strălucitoare și safire în urechi, la gât și la încheieturile mâinilor, iar pe buclele ei blonde avea o coroană bătută cu diamante și perle. Flutura o mască în roșu și auriu, împodobită cu bijuterii și prinsă pe o baghetă, ținând-o cu atâta măreție, încât ai fi zis că era un sceptru. Arăta ca o țarină din cap până-n picioare. Dacă n-ar fi fost tusea care îi scutura întregul trup la câteva secunde, Pașa ar fi zâmbit. Avea deja câteva luni de când tușea și nu părea deloc să-i treacă. De fapt, tusea i se înrăutățea.

— Ești sigură că te simți destul de bine cât să participi la bal? o întreabă el. Poate c-ar trebui să te odihnești.

— Scumpul meu, este ziua ta de naștere. N-aș lipsi nici măcar dacă asta m-ar omori.

— Mamă!

— Dragule, nu te neliniști. N-o să mor. Îți promit.

Își luă mâna de pe brațul țarului și netezi părul lui Pașa, care probabil că se ciufulise din pricina dansurilor de care avusese parte.

— Unde-ai fost? îl întreabă țarul.

Spre deosebire de țarină, el nu își întâmpină în niciun fel fiul. De asemenea, nu făcuse niciun efort să-și schimbe pentru bal ținuta lui obișnuită, așa că purta uniforma militară de ceremonie, ca întotdeauna.

— Garda ta era din nou înnebunită și, la drept vorbind, m-am săturat.

Pașa se aplecă până la pământ.

— Scuzele mele, tată. Am avut nevoie de ceva timp pentru mine înaintea festivităților. Nu am ușurința ta naturală când e să fiu în centrul atenției.

Țarina îl bătu pe Pașa pe braț.

— Asta vine cu timpul, scumpule.

— În seara asta împlinește șaptesprezece ani, roști țarul enervat. Timpul de a se obișnui cu poziția sa a venit și s-a dus de mult. Se întoarse către Pașa. Ai fost deja în sala de bal, nu-i așa?

Se uită încruntat la părul lui Pașa. Părul acela trădător, trădător.

Pașa își coborî privirea în podea, în parte pentru a evita căutătura cruntă a tatălui său, dar mai ales pentru a evita dezamăgirea care era sigur că se întipărise pe chipul mamei lui. Scena cu cai și călăreți de pe covor nu mai păruse niciodată atât de interesantă.

— Îți dai seama cât de nepotrivite sunt acțiunile tale, nu-i așa?

Vocea țarului rămase joasă și fermă, dar tonul devenise tăios.

— Da, tată.

— Până și nobilii din cel mai de jos rang trebuie să fie anunțați.

— Da, tată.

— Există reguli care stabilesc cu cine și cum să interacționezi. Sora ta nu a avut niciodată probleme să înțeleagă asta. Și totuși, după șaptesprezece ani, cumva tot nu ți-a intrat în cap că aceste convenții și ceremonii ale țaratului au importanța lor. Tu ești țareviciul întregii Rusii. Îți sugerez să începi să te porți ca atare.